

İKİNCİ HAYATIN
TEK BİR HAYATIN OLDUĞUNU
ANLADIĞINDA BAŞLAR

Raphaëlle Giordano

İKİNCİ HAYATIN TEK BİR HAYATIN OLDUĞUNU
ANLADIĞINDA BAŞLAR

RAPHAËLLE GIORDANO

Özgün adı: Ta Deuxième Vie Commence Quand Tu Comprends
Que Tu N'en As Qu'une

© 2015 Groupe Eyrolles, Paris, France

© 2017 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-82766-0-4

1. Baskı: Mayıs 2017

9. Baskı: Ocak 2019

Çeviri: Gülşah Ercenk

Editör: Deniz Sisbot İslamoğlu

Redaksiyon: Gökçe Uslu

Son Okuma: Tuğçe Özdil

Dizgi: Osman Balaban

Kapak Tasarım: Berat Pekmezci

Baskı: Colorprint Basım Yayın Bilişim Teknolojileri San. ve Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mh. Gülbahar Cd. Nurol Park H Blok No:45

Bağcılar-İstanbul

Tel: 212 809 66 59 Sertifika No: 42144

YAN PASAJ YAYINEVİ

Esentepe Mah. Talatpaşa Cad. 5/1 Şişli-İstanbul

Tel: 212 924 24 10 Sertifika No: 34683

info@yanpasaj.com

www.yanpasaj.com

İKİNCİ HAYATIN
TEK BİR HAYATIN OLDUĞUNU
ANLADIĞINDA BAŞLAR

Raphaëlle Giordano

Çeviren
Gülşah Ercenk

YAN | PA
SAJ

Yazar, ressam, yaratıcı koç olan **Raphaëlle Giordano**, Estienne Uygulamalı Sanatlar Yüksek Okulundan mezun oldu. Yaratıcılık daima onun yaşamının ana çizgisini oluşturdu. Kelimelere ve kavramlara olan tutkusunu, Paris'te uzun yıllar çalıştığı bir reklam ajansında geliştirdikten sonra kendi koçluk ve organizasyon ajansını kurdu.

Psikoloji, pek çok farklı branşta aldığı eğitimler ve sertifikalar sayesinde geliştirdiği ikinci uzmanlık alanıdır. *Les Secrets du Docteur Coolzen* (dört kitaptan oluşan bir kolleksiyon), *Mon Carnet de Coaching 100 % Bonheur, J'ai Décidé d'Être Zen* isimli kitapları hem içerik hem de biçim açısından, kişisel gelişim konusunda son derece yaratıcı yaklaşımlar sunmaktadır. İlk romanı olan *İkinci Hayatın Tek Bir Hayatın Olduğunu Anladığında Başlar* yazarın hayatında önemli bir yer tutan bir başka konuyu, huzur ve mutluluğa giden yolu keşfetmek için yaşamı değiştirme sanatını ele almaktadır.

Raphaëlle Giordano'nun gündemini takip etmek için (www.routinologue.com), ajansı hakkında bilgi sahibi olmak için (www.emotone.com)

Gülşah Ercenk, 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Halen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

Bu projeye inanıp gerçekleşmesi için desteklerini esirgemeyen Eyrolles Yayınevi editörlerinden Stéphanie Ricordel ve Élodie Dusseaux'ya sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum.

Ayrıca kitabın yazım aşamasında her konuda yardımcı olup iyi niyetli, yapıcı görüşlerini benimle paylaşan anneme ve ikiz kardeşim Stéphanie'ye; bana kitabın adını fısıldayan yaratıcı sevgilim Régis'e; ve nihayet hem varlığı hem de hayatıma kattığı mutluluktan dolayı oğlum Vadim'e çok teşekkür ederim.

Hayalim, bir gün her insanın sahip olduğu yeteneklerinin farkına varıp kendi mutluluğunun sorumluluğunu eline alması. Çünkü hayatta hiçbir Şey çocukluk düŐlerini gerçekleŐtirmekten daha önemli olamaz...

Yolunuz açık olsun, Raphalle.

Gitgide büyüyen yağmur damlaları arabamın ön camını dövüyordu. Silecekler gıcirtıyla bir sağa bir sola gidip gelirken, direksiyona sımsıkı yapışmış hâlde gıcirtıyı ben de içimde hissediyordum. Yağmur aniden öyle şiddetlendi ki içgüdüsel bir dürtüyle ayağımı gazdan çektim. Hayatımda bir de araba kazası eksikti zaten! Her şey bana karşı işbirliği yapmaya mı karar vermişti bugün?

Cuma akşamının yoğun trafiğine saplanıp kalmamak için otoyoldan gitmek yerine kestirmeden gitmeye karar vermiştim. Tıklım tıklım olan ana arterlerde ve akordeon gibi bir trafikte işkence çekmekten daha kötü olamazdı ya! İçinde bulunduğum karmaşayı artırmak istercesine arabamın camlarına arsızca çöreklenen sis yüzünden, gözlerim çaresizce tabelaları okumaya çalışıyordu. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, ormanlık alanın orta yerinde navigasyonum benimle birlikte yol almaktan vazgeçiverdi. Teknoloji aniden beni terk etti. Ben dümdüz gitmek isterken, o aynı yerde dönüp durmaya karar vermişti.

O anda bulunduğum yer, haritada bile görünmeyen, hiçliğin ortasında bir yerdi sanki. Ama işte... Patronumun beni oraya göndermesini kendince haklı gösterecek ölçüde ticari

potansiyeye sahip küçük iş merkezi, nasıl olmuş da bir araya gelmişler diye düşündüren “Nadiren Kâr Eden Şirketler Topluluğu” orada bulunuyordu. Daha az makul başka bir sebebi olduğundan da şüphe etmiyorum değildim. Yarı zamanlı çalışma isteğimi kabul ettiğinden beri, başkalarının istemediği görevleri bana devrederek bir anlamda yaptığı iyiliğin acısını çıkarmaya çalıştığını hissediyordum. Bu pekâlâ, kafam saçma sapan bir sürü şeyle meşgulken, bulunduğum dört tekerlekli teneke kutuda, Paris’in uzak banliyölerini kat edişimin açıklaması olabilirdi.

Hadi Camille... Düşünüp durmayı bırak da yola konsantre ol!

Derken bir patlama sesi!.. Kalp atışımı dakikada 120’ye çıkarıp kontrolümü kaybettiren ve arabamın yoldan çıkmasına sebep olan korkunç bir gürültü duydum.

Başımı arabanın ön camına çarptım ve o an tuhaf bir şekilde fark ettim ki insanın hayatının film şeridi gibi saniyeler içinde gözünün önünden geçmesi, hiç de uydurma bir hikâye değilmiş. Birkaç saniyelik sersemlikten sonra kendime gelip elimi alnıma götürdüm. Kana benzer bir şey yoktu. Sadece yumurta gibi bir şişlik vardı. Çabucak vücudumu yokladım. Hayır, alnımdan başka bir yerimde ağrı sızı da yoktu. Neyse ki ucuz atlatmıştım!

Hasar tespiti yapmak için yağmurluğuma sarınarak arabadan indim. Lastik patlamış, arabanın yan tarafı göçmüştü. İlk şoku atlatınca korku yerini öfkeye bıraktı. *Kahretsin!* Bir günde bunca sorunla karşılaşmak mümkün müydü? Can simidine sarılır gibi elimi hemen telefonuma attım. Tabii ki çekmiyordu! Pek de şaşırmadım, şanssızlığıma çoktan teslim olmuşum.

Dakikalar geçti. Sessizlik... Ne gelen vardı ne giden. Bu ıssız yerde tek başımaydım. Gitgide büyüyen korkum, zaten susuzluktan kurumuş olan boğazımı daha da kurutmuştu.

*Oturup panik yapacağına harekete geç! Yakınlarda bir ev fa-
lan vardır herhâlde.*

Doğa şartlarına göğüs germek üzere barınağımdan çı-
karken sırtıma o şahane ikaz yeleğini geçirdim. Başa gelen
çekilirmiş! Ayrıca dürüst olmak gerekirse, içinde bulundu-
ğum durum göz önüne alındığında, ne kadar *iyi* görüdüğüm
pek de umurumda değildi.

Bana sonsuz gibi gelen on dakikalık bir yürüyüşten sonra bir
malikânenin demir parmaklıklarını fark ettim. Görüntülü
diyafonun tuşlarına acil servisin numarasını tuşlar gibi telaş-
la bastım. Buz gibi bir erkek sesi, istenmeyen misafirler için
kapı arkasından kullanılan bilindik tonlamayla cevap verdi:

“Evet? Ne vardı?”

İçimden dua ediyordum: Umarım burada insanlar biraz
olsun yardımsever ve misafirperverdirler!

“İyi akşamlar beyefendi... Rahatsız ettiğim için özür
dilerim ama evinizin arka tarafındaki ormanlık alanda kaza
yaptım. Lastiğim patladı ve telefonum çekmiyor. Çekiciyi
araya...”

Açılmaya başlayan parmaklıklı kapının metalik sesiyle
yerimden sıçradım. Köpek yavrusu gibi bakan gözlerim mi
yoksa denize düşmüş gibi sıırılsıklam halim mi bu kıyı sakini-
ni, evine sığınmama izin vermesi için ikna etmişti? Ne önemi
vardı? Süklüm püklüm bir hâlde kapıdan geçtim ve kendimi,
bakımlı ve son derece iyi düzenlenmiş bahçeyle çevrili bir bi-
nanın önünde buldum. Tıpkı balçığın ortasında parıldayan
bir altın parçası gibiydi!

Dış merdivenin ışığı yandı, ağaçlıklı yolun sonundaki evin kapısı açıldı. Elinde tuttuğu kocaman şemsiyeyle bana doğru yürüyen ince uzun bir erkek karaltısı seçtim. Adam iyice yaklaştığında, derin çizgileri olan, oval ve son derece hoş yüzünü görebildim. Kırışıklıkları yüzüne bir hayli yakışıyordu. Sean Connery'nin Fransız versiyonuydu adeta. Ağzının iki yanında, dudak kenarlarını neşeli bir ifadeyle kıvrımlandıran, virgül gibi iki gamze vardı ve bunlar ilk bakışta yüzüne sempatik bir hava veriyor, insanı onunla diyalog kurmaya davet ediyordu. Altmışlı yaşlarına, seksekte o “son” kareye ulaşır gibi girmiş olmalıydı: yere sapasağlam basan dingin bir huzurla... Açık grinin hoş bir tonuna çalan ve afacan bir ifadeyle parlayan gözleri, küçük bir çocuğun özenle parlattığı iki bilyeyi andırıyordu. Kırışmış ve ön tarafı hafifçe açılmış güzel saçları, yaşına rağmen şaşırtıcı gürlükteydi. Kaşları alnında iki ince çizgi gibi uzanıyordu. En az evin bahçesi kadar iyi tıraşlanmış kısa sakalı, bütün kişiliğine yayılan özenin ilk işareti gibiydi.

Beni içeriye davet etti. Sessizce yürüttüğüm inceleme böylece yarım kaldı.

“Gelin! İliklerinize kadar ıslanmışsınız!”

“Te... Teşekkür ederim! Çok nazıksınız. Rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim...”

“Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok. Hiç sorun değil. Şöyle oturun, kurulanmanız için size bir havlu getireyim.”

Aynı anda, eşi olduğunu tahmin ettiğim, şık giyimli bir kadın bize yöneldi. Merakla çatılmış kaşları güzel yüzünün zarafetini bir an için bozsa da varlığını fark eder etmez hemen toparlandı.

“Her şey yolunda mı hayatım?”

“Evet evet, yolunda. Bayan arabasıyla kaza yapmış ve ormanın kenarında telefonu çekmemiş. Kendini biraz toparlayıp telefon etmeye ihtiyacı var.”

“Ah, tabii...”

Kadın soğuktan buz kesmiş halimi görünce bir fincan sıcak çay hazırlamayı teklif etti. Ben de hiç nazlanmadan kabul ettim. O mutfağa doğru yönelirken, adam elinde bir havluyla merdivenlerden indi.

“Teşekkür ederim beyefendi, çok nazıksınız.”

“Claude. Adım Claude.”

“Ah... Ben de Camille.”

“Buyrun Camille. Telefon şurada, eğer birilerini aramak isterseniz...”

“Sağ olun. Uzun konuşmayacağım.”

“Ne kadar isterseniz konuşabilirsiniz.”

Şık ve kaliteli ahşap mobilyanın üzerinde duran telefona doğru yöneldim. Duvardaki modern sanat eserlerine bakılırsa, ev sahipleri hem zevk sahibi hem de varlıklı insanlardı. Böyle insanlara denk gelmiş olmak içimi son derecede rahatlattı (zor durumdaki-umutsuz-kadınları-yiyen-bir-canavarının inine düşmüş de olabilirdim sonuçta!).

Ahizeyi elime alıp sigorta şirketinin yol yardım servisini aradım. Arabamın bulunduğu yeri tarif edemeyeceğim için ev sahiplerinden izin alarak çekicinin önce bulunduğu adrese gelmesini önerdim. Bir saat içinde geleceklerini söylediler. Derin bir nefes aldım. Her şey yoluna giriyordu.

Ardından evi aradım. Claude rahat konuşabileyim diye odanın öbür ucuna gitti, maşayı kaptı ve şöminede çıtırdayan ateşle ilgilenmeye başladı. Bitmek bilmeyen sekiz uzun çaldırıktan sonra kocam telefonu açtı. Sesinden anladığım kadarıyla televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Arayanın ben olduğumu idrak ettiğinde ise, ne şaşırılmış ne de endişelenmişti. İşten zaman zaman çok geç saatlerde dönmeme alışkındı. Başıma gelenleri anlattım. Beni dinlerken bir yandan da sınırlı ve anlamsız sesler çıkarıyor, hoşnutsuzluğunu belli etmek için dişlerini gıcırdatıyordu. Tamircinin ne zaman geleceğinden, tamir ücretinin ne tutacağına kadar bir sürü teknik ayrıntı sordu. Sinirlerim öyle gergindi ki bu tavrı yüzünden ona bağırmamak için kendimi zor tuttum! Hayatında bir kez olsun empati kuramaz mıydı? Başımın çaresine bakacağımı ve uyumak için beni beklememesini söyleyerek telefonu öfkeyle kapattım.

Sinirden ellerim titriyordu. Gözlerim buğulanmaya başlamıştı. Claude'un yanıma geldiğini fark etmediğimden, elini omzumda hissedince birden sıçradım.

“İyi misiniz? Her şey yolunda mı?” diye sordu biraz önce kocamdan duymuş olmayı nasıl da arzuladığım anlayış dolu sesle.

Yüzünü, yüzümün hizasına getirmek için eğilerek sorusunu tekrarladı:

“İyi misiniz, her şey yolunda mı?”

Onda yakaladığım anlık bir şey beni allak bullak etti, dudaklarım titremeye başladı ve bir süredir engellemeye

Çalıştığım gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Yüzüm gözüm rimel içinde; řu son birkaç saattir, birkaç haftadır, birkaç aydır hatta birkaç yıldır içimde birikmiş ne kadar öfke varsa hepsini boşalttım.

3

Claude sıcak elini anlayışla omzuma koydu ve öylece durup tek bir söz söylemeden dinledi beni. Gözyaşlarım tükendiğinde, bir ara önüme bir fincan sıcak çay bırakıp giden eşi, bu sefer elinde birkaç mendille belirip tekrar ortadan kayboldu. Varlığının istediğim gibi içimi döküp rahatlamama engel olacağından çekinmiş olmalıydı.

“Çok... çok özür dilerim. Ne kadar saçma! Bana ne oldu böyle bilmiyorum. Son zamanlarda kendimi biraz hassas hissediyorum, üstüne de bu kâbus gibi gün eklenince biraz fazla geldi galiba!”

Claude karşımdaki koltuğa oturmuş bütün dikkatiyle beni dinliyordu. Onda, insanı kendisine açılmaya davet eden bir şeyler vardı. Gözlerini gözlerime dikerek uzun uzun baktı. Bakışında ne yersiz bir merak ne de sorgulama vardı. Kocaman açılmış bekleyen iki kol misali, iyilik dolu bir bakıştı bu. Gözlerinin içine bakınca, ona kendimi olduğum gibi, hiçbir aldatmacaya kaçmadan, oyunsuz ve maskesiz açmam gerektiğini hissettim. İçimdeki bütün kilitler birbiri ardına kırılıyordu. Ne fena! Yoksa ne iyi mi demeliyim?

Ona genel hatlarıyla ruhumdaki dalgalanmalardan bahsettim. *Görünüşte* mutlu olmamı sağlayacak her şeye sahip

olduğum hâlde, yıllardır birikmiş irili ufaklı öfke ve hayal kırıklıklarının yaşama sevincimi nasıl yok ettiğini anlattım.

“Aslında mutsuz değilim ama tam olarak mutlu da değilim. Mutluluk ellerimden uçup gitti ve bunu biliyor olmak çok korkunç bir his! Fakat böyle bir şey için doktora gitmek istemiyorum, kesin depresyonda olduğumu söyleyip bir sürü ilaç yazar! Aslında tek sorun ruhsuzluk... Önemli bir sorun sayılmaz belki ama işte... Sanki artık içimden hiçbir şey gelmiyor. Ayrıca bütün bunların bir anlamı olup olmadığından emin bile değilim!”

Sözlerimden o kadar etkilenmiş görünüyordu ki bir an için bütün bunların ona çok kişisel bazı şeyleri hatırlatıp hatırlatmadığını merak ettim. Birbirimizi tanıyalı bir saat bile olmamıştı ama şimdiden aramızda tuhaf bir suç ortaklığı – gizli bir anlaşma– doğmuş gibiydi. Daha birkaç dakika öncesine kadar birbirimize tamamen yabancıyken, kendimi böyle açarak, itiraflarımla sanki iki yakın dostmuşuz gibi hayat hikâyelerimiz arasında bir bağ kuruvermiştim.

Görünüşe bakılırsa, hayatım hakkında anlattıklarım onda hassas bir noktaya dokunmuştu. Bütün içtenliğiyle beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Papaz Pierre *‘Yaşamamızı sağlayacak şeyler kadar, yaşama sebebine de ihtiyacımız var.’* der. Önemli bir sorun değil dememek lazım. Aksine, çok önemli! Ruhumuzun acılarını hafife almamak gerek. Anlattıklarınıza bakılırsa, sorununuzun ne olduğunu bildiğimi söyleyebilirim.”

“Yaa, öyle mi?” diye sordum bir yandan burnumu çekerek.

“Evet.”

Sanki söyleyeceklerini anlayıp anlamayacağımı tahmin etmeye çalışır gibi bir an duraksadı. Anlayabileceğime karar

vermiş olmalı ki bir sır verircesine devam etti:

“Büyük ihtimalle bir çeşit akut rutinizme yakalanmışsınız.”

“Akut ne?”

“Akut rutinizm. Dünyada, özellikle Batı’da gittikçe yaygınlaşan ruhsal bir sorun bu. Çoğunlukla aynı belirtilerle ortaya çıkıyor: motivasyon eksikliği, müzmin bir kasvet hali, anlam ve yön kaybı, hayal kırıklığı, bıkkınlık, maddi her şeye sahip olup bir türlü kendini mutlu hissedememe...”

“Ama... Siz... Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Ben bir rutinoloğum.”

“Rutino... ne?”

Her şey tamamen gerçeküstüydü!

Bu tür tepkilere alışık olmalıydı zira hiç istifini bozmadı.

Sonra bana kısaca rutinoloji uzmanlığının ne olduğunu anlattı. Bunun ülkemizde henüz pek iyi tanınmayan ancak dünyanın diğer bölgelerinde çok yaygın olan yeni bir uzmanlık dalı olduğunu söyledi. Araştırmacıların ve bilim insanlarının, bu sendroma yakalanan insan sayısının hızla arttığını tespit ettiklerini belirtti. Depresyonda olmayan birçok insanın nasıl her şeye rağmen içlerinde bir boşluk ve ruhsal bunalım hissettiğinden; nasıl mutlu olmaları için yeterli olan her şeye sahip oldukları hâlde, mutluluğu kucaklamalarını sağlayacak anahtardan yoksun oldukları hissiyle yaşadıklarından bahsetti.

Gözlerimi kocaman açmış, hislerime tercüman olan sözlerini pür dikkat dinliyordum:

“Doğrusunu isterseniz, akut rutinizm ilk bakışta zararsız gibi görünür ancak insanlar üzerinde daralma salgınları, ruhsal bunalım tsunamileri, yıkıcı kasvet rüzgârları gibi son

derece büyük zararlara sebep olabilir. Yakın bir gelecekte gülmek yeryüzünden silinecek! Gülmeyin, gerçekten olacak bu! Kelebek etkisinden bahsetmiyorum bile! Bu fenomen her geçen gün yayılıp daha fazla insana bulaşıyor. Eğer doğru müdahale edilmezse, bütün bir ülkenin mutluluk seviyesini düşürecek güçte bir hastalık!”

Kullandığı cafcıflı ton bir yana, biraz fazla abarttığı kesindi ama bunu beni güldürmek amacıyla yaptığını seziyordum.

“Biraz abartmıyor musunuz?”

“Zannettiğiniz kadar abarttığımı sanmıyorum. Mutluluk fakiri insanların sayısını tahmin bile edemezsiniz! Heyecan kelimesinin anlamını dahi bilmeyenlerden hiç bahsetmiyorum! Tam bir felaket! Bir insanın hayatını arzuları doğrultusunda şekillendirmeye cesaret edemediği; kendi değerlerine, çocukken kurduğu hayallere veya koyduğu hedeflere sadık kalamadığı için hayatı ıskaladığı duygusuyla yaşaması kadar korkunç bir şey olamaz, sizce de öyle değil mi?”

“Mu... Muhakkak...”

“Mutlu olabilme kapasitemizi geliştirmek okullarda öğrenilebilen bir şey değil maalesef. Oysa bunun pek çok tekniği mevcut. İnsan çok zengin olup aynı zamanda çok mutsuz olabilir veya aksine, maddi olanaksızlıklar içinde de olsa yaşamdan büyük tat alabilir. Mutlu olma kapasitesi günden güne işlenip geliştirilebilen bir şey. Bunun için insanın değerler sistemini gözden geçirmesi, olaylara ve hayata bakış açısını değiştirmesi gerekir.”

Kalktı, yemek masasının üzerinde duran, içi şekerleme dolu kâseyi alıp çayın yanında yemem için ikram etti. Oldukça önemser görüldüğü konuşmamıza kaldığı yerden devam ederken, kendisi de arada bir, kâseye elini daldırıp birkaç şekerleme alıyordu. Bir yandan yaşamda kendi yönünü

ve mutluluğu bulmak, etrafına sevgi ve mutluluk yaymak için insanın öncelikle kendine dönmesinin, kendini sevmeyi öğrenmesinin önemini anlatışını dinlerken, bir yandan da bu konuyla bu denli ilgilenmek için kendi hayatında neler yaşamış olabileceğini merak ediyordum.

Söylediklerine beni ikna edebilmek için bütün varlığını saran bir coşkuyla konuşuyordu. Birden sustu. Görme engelli birinin, Braille alfabesini okuduğu kolaylıkla içimi okuyan iyilik dolu bir bakışla beni süzdü.

“Camille biliyor musunuz, aslında hayatta başınıza gelenlerin çoğu burasıyla alakalı.” diye devam etti parmağıyla başına vurarak. “Kafanızda! Zihnin gücü bizi her geçen gün şaşırtmaya devam ediyor. Düşüncelerinizin yaşadığınız gerçeği ne denli etkilediğini tahmin bile edemezsiniz. Bu biraz Platon’un *Mağara Alegorisi*’nde bahsettiği olaya benziyor: Bir mağarada zincire vurulmuş insanlar gerçek hakkında yanlış bir izlenim ediniyorlar zira arkalarında yanan ateşin karşı duvara yansıttığı biçimsiz gölgeleri gerçek kabul ediyorlar.”

Sessizce oturmuş durumun tuhaflığının tadını çıkarıyordum. Açıkça söylemek gerekirse, araba kazası geçirdikten bir saat sonra şık bir salonda oturup felsefe konuşacağımı asla tahmin edemezdim!

“Platon’un efsanesiyle insan zihninin çalışma biçimi arasında benzerlik mi kuruyorsunuz? Vay!..”

Verdiğim tepkiye güldü.

“Elbette! Gerçekle aramıza filtre koyan ve gerçeği; inançlar, *kanılar* veya yargılar doğrultusunda değiştiren düşüncelerde benzerlik görüyorum. Bütün bunları üreten kim? Zihniniz! Sadece ve sadece zihniniz! Ben bunu ‘düşünce fabrikası’ olarak adlandırıyorum. Zihniniz gerçek bir fabrika gibi işliyor. Ama size iyi bir haberim var: Bütün bu düşünceleri

değiştirme yetisine sahiptir. Kara kara düşünmek veya pembe pembe düşünmek tamamen kendi iradenize bağlı. Onun size kötü oyunlar oynamasına engel olabilirsiniz. İhtiyacınız olan sadece biraz cesaret, biraz sabır ve biraz da yöntem.”

Şaşkınlıktan ağızım açık kalmıştı. Delirmiş olduğuna mı kanaat getirmeliydim yoksa bu inanılmaz söylevi coşkuyula alkışlamalı mıydım, bir türlü karar veremiyordum. Sonuçta ne birini ne de ötekini seçtim. Sözlerini onayladığımı belirtecek şekilde başımı sallamakla yetindim.

Daha fazla bilgiyi hazmedecek kapasitem kalmadığını tahmin etmiş gibi ekledi:

“Affedersiniz, teorilerimle canınızı sıktım.”

“Hayır, asla! Söylediklerinizi son derece ilginç buluyorum. Sadece biraz yorgunum.”

“Haklısınız, çok normal. Eğer arzu ederseniz, başka bir sefer size bu yöntemi açıklamaktan çok memnun olurum. Pek çok kişiye hayatlarının anlamını bulmakta ve mutlu bir hayat projesi kurmakta yardımcı dokunduğu kanıtlanmış bir yöntem bu.”

Ayağa kalktı ve kiraz ağacından yapılmış küçük yazı masasına yöneldi. Bir kartvizit alıp bana uzattı.

Sıcak bir gülümsemeye, “Bana bir ara uğrayın.” dedi. Kartı okudum:

Claude DUPONTEL

Rutinolog

15 rue de la Boétie

75008 Paris

Ne düşünmem gerektiğini bilemez hâlde kartı bir süre elimde tuttum. Nezaket gereği, teklifini düşüneneğimi söyledim. Israr etmedi, cevabımdan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Satış uzmanı olduğum için tavrını anlamakta zorlanmıştım. Kendi hesabına çalışan birinin yeni bir müşteri kazanmak için elinden geleni yapması gerekmez miydi? Böyle bir ticari atağa kalkışmadığına göre kendine güveni hayli yüksek olmalıydı ve bu da çok sık rastlanan bir şey değildi. Tuhaf bir şekilde, eğer böyle bir fırsatı reddedersem, bu işte tek kaybedenin ben olacağımı hissettim. Ama hâlen akşamki olayların getirdiği duyguların etkisi altındaydım: şu aptal fırtına ve araba kazası. Her şey kötü bir korku filmi gibiydi ve şimdi de karşıma bir rutinolog çıkmıştı! İnanamıyordum. Birazdan kamera görünecek ve birileri bağıracaktı: “kamera şakası!”

Kapının zili çaldı. Kapıdaki ne bir kameraman ne de bir televizyon sunucusuydu. Çekici gelmişti.

Claude nezaketle, “Sizinle gelmemizi ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Gerçekten gerek yok. Zaten yeterince yardımcı oldunuz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Rica ederim. Böyle bir durumda yardımcı olmak gayet doğal. Eve vardığınızda bize bir mesaj atın lütfen.”

“Tamam, söz veriyorum. Hoşça kalın, tekrar teşekkürler!”

Çekicinin şoförüyle birlikte arabaya bindim ve kendisine kaza yerine kadar yolu tarif edebilmek için ön koltuğa oturdum. Başımı çevirip son bir kez arkaya baktığımda ev sahibi çift, merdivenlerde birbirine sevgiyle sarılmış, bana el sallıyordu. Müthiş bir sevgi ve uyum içinde oldukları aşikârdı!

Beni sorunlarımın gerçekliğine götüren aracın içine oturmuş sarsıla sarsıla karanlıkta yol alırken, bu dingin mutluluk tablosu zihnimde dalgalanmaya devam ediyordu.